

Arrest

nr. 146 578 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 5 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 december 2014 houdende inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MANZANZA, die loco advocaat M. SANGWA POMBO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUHMADI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 4 maart 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 20 maart 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Verzoekster diende op 29 oktober 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 10 januari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een duur van 8 jaar. Verzoekster stelde tegen beide beslissingen een beroep tot nietigverklaring in met een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging, waarvan zij op 18 april 2015 door middel van een verzoek tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling vroeg. Dit verzoek tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing werden door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 20 april 2015 (RvV 20 april 2015, nr. 143 703).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 14 mei 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.6. Op 5 december 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw die verklaart te heten: S.(...) P.(...), N.(...), geboren te (...) op (...), onderdaan van Congo wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 12.12.2014

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 § 3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, W. Van Herbruggen, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene wordt verdacht van diefstal met geweld of bedreigingen”

1.7. Eveneens op 5 december 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1): .(...) P.(...), N.(...), geboren te (...) op (...), onderdaan van Congo

wordt inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05.12.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd omdat hij verdacht wordt van diefstal met geweld of bedreigingen

Gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Het winstoogmerk van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van drie jaar voor het inreisverbod.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969).

3.2. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep, voor zover het betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de eerste bestreden beslissing, wegens het gebrek aan belang in hoofde van de verzoekende partij. Volgens de verwerende partij kan de vernietiging van deze beslissing verzoekster geen enkel voordeel opleveren omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bevel, dat onder andere gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Bij een eventuele vernietiging van dit bevel zou de overheid niet anders kunnen dan aan verzoekster een nieuw bevel af te leveren, waardoor het beroep voor verzoekster geen nuttig effect kan ressorteren.

3.3. De Raad wijst erop dat verzoekster in haar middel de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en een aantal bepalingen uit het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), met name de artikelen 3, 6, 8 en 13. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291).

3.4. In haar middel formuleert verzoekster haar grieven tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, die gestoeld zijn op de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM en op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als volgt:

*“Que, la décision querellée est prise au mépris de la vie privée et familiale de l'intéressée et de son droit à un recours effectif, tels que protégés par les articles 6, 13 et 8 de la CEDH;
Que pour rappel, la requérante a introduit en date mars 2013, une demande de régularisation de séjour en raison de sa vie de famille en Belgique et de la particularité de sa situation ;
Qu'en effet, l'intéressée séparée de sa famille biologique, maltraitée toute son enfance et rejetée par son oncle paternel à qui elle a été confiée depuis l'âge de 8 ans, de sorte qu'elle n'a pas pu proroger son titre de séjour en Allemagne, sollicite la possibilité de vivre en Belgique auprès de ses parents et frères et soeurs, lesquels vivent actuellement en Belgique sous couvert de titre de séjour permanent ;
Qu'à cet égard, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 stipule que : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » ;
Que la décision d'irrecevabilité de la demande de séjour de l'intéressée, ayant fait l'objet d'un recours encore pendant auprès du Conseil du Contentieux des Etrangers, il convient de conclure que la décision*

querellée est de nature à empêcher l'intéressée de poursuivre son recours pendant auprès du Conseil du contentieux des étrangers puisque son exécution immédiate entraînerait l'éloignement du territoire belge et la perte de tout intérêt au recours pendant ;

Que la décision querellée est disproportionnée au regard du but poursuivi par l'administration et est contraire au droit de la défense ;

Qu'outre sa vie familiale qu'il lui est indispensable de poursuivre en Belgique, l'intéressée entend faire valoir ses moyens devant le Conseil du Contentieux des Etrangers ;

Qu'il ne ressort pas des motifs de la décision querellée que la partie adverse ait mis en balance la gravité de l'atteinte à la vie familiale de l'intéressée et le respect de la législation belge sur les conditions d'entrée et de séjour, laquelle législation recommande le respect des traités internationaux (notamment, les articles 8 , 6 et 13 de la convention européenne des droits de l'homme) ;

Qu'à cet égard, Votre Haute Juridiction a estimé : « En l'espèce, le Conseil constate que la partie défenderesse disposait, en vertu de l'article 52 § 3 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 susmentionné, d'une simple faculté d'assortir sa décision d'un ordre de quitter le territoire et que la partie requérante conteste formellement en termes de requête la compatibilité de l'ordre de quitter le territoire pris à son égard avec l'article 8 de la CEDH, soulignant en particulier l'éclatement de la vie de famille stable qu'elle entretient avec son enfant, de nationalité belge, et la mère de son enfant.

Le Conseil observe que la contestation ainsi formulée est sérieuse dès lors qu'elle porte sur des éléments précis qui d'une part, figuraient déjà explicitement dans la demande d'autorisation de séjour de la partie requérante, dont la seconde partie défenderesse avait connaissance, et d'autre part, sont de nature à porter atteinte à des droits fondamentaux protégés par des instruments juridiques internationaux auxquels l'Etat belge est partie. » (arrêt CCE n°29.089 du 25 juin 2009) ;

Que pour rappel, « L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./ Finlande, § 150). La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH.

La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29). L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait. » (Arrêt CCE n° 98 273 du 28 février 2013)

Qu'en outre: « Dans sa requête, la partie requérante fait notamment valoir que son éloignement entraînera la perte « pour une longue période des relations qu'ils ont tissées en Belgique et perdraient en outre le bénéfice des mesures de régularisation accordée par le gouvernement ce qui aurait des conséquences irrémédiables au niveau de son avenir. Elle poursuit en estimant que « le risque de perte d'une opportunité touchant à l'avenir d'une personne, ainsi que la rupture de leurs attaches sociales, affectives et professionnelles est suffisante pour qu'il ait préjudice grave difficilement réparable » (arrêt CCE n° 74.073 du 27 janvier 2012). »

3.5. De Raad merkt op dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 3, 6 en 13 van het EVRM aangezien zij verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing, die een administratiefrechtelijk karakter heeft, deze bepalingen zou schenden.

3.6. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn). Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De begrippen 'privé- en gezinsleven' in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Aangezien artikel 8 van het EVRM ook het recht beschermt om relaties met anderen en de buitenwereld aan te knopen en te ontwikkelen en aldus soms aspecten van iemands sociale identiteit kan omvatten, moet worden aanvaard dat bepaalde sociale bindingen met de gemeenschap waarin ze verblijven deel uitmaken van de notie 'privé-leven' in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63). Het komt dan wel aan de verzoekende partij toe om met concrete gegevens aannemelijk te maken dat hij in België beschermenswaardige sociale bindingen heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.8. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar middel hoofdzakelijk beperkt tot een verwijzing naar haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 maart 2013. De Raad stipt in dit verband aan dat deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 10 januari 2014 onontvankelijk werd verklaard. Het loutere feit dat tegen deze beslissing thans eventueel een beroep tot nietigverklaring hangend zou zijn (zie punt 1.4), doet geen afbreuk aan de geldigheid van de beslissing van het bestuur.

3.9. Verzoekster beweert verder dat zij, nadat zij gescheiden is van haar biologische familie thans tracht om een leven op te bouwen bij haar broers en zussen in België, die over een permanente verblijfstitel zouden beschikken. Verzoekster laat echter na haar beweringen te staven met een begin van bewijs. Aan haar verzoekschrift voegt zij een schoolattest en schoolresultaten toe (Verzoekschrift, bijlage 4), dat echter geen enkel verband houdt met haar betoog inzake het beweerd gezinsleven in België. Wat betreft het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij slechts vereist indien er sprake is van een werkelijk privé- en of gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet op afdoende wijze werd aangetoond. Met betrekking tot de verwijzing naar eerdere arresten van de Raad, dient te worden opgemerkt dat deze weinig dienstig is aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)).

3.10. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er niet op voldoende wijze rekening zou zijn gehouden met haar gezinsleven zoals bedoeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er werd evenmin een verdedigbare grief aangevoerd op grond van artikel 8 van het EVRM waardoor verzoekster zou kunnen volharden in haar belang bij de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie, opgeworpen door de verwerende partij, is gegrond.

Het beroep is niet ontvankelijk wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de eerste bestreden beslissing.

3.11. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van 3 jaar (bijlage 13sexies) van 5 december 2014, wordt ter terechtzitting ambtshalve gewezen op het gebrek aan het rechtens vereiste belang. De eventuele vernietiging van onderhavig inreisverbod heeft immers geen invloed op het reeds geldende inreisverbod voor de duur van 8 jaar (bijlage 13sexies) van 10 januari 2014 dat op 29 januari 2014 aan verzoekster werd betekend (zie punt 1.4). Aangezien verzoekster in beginsel tot 29 januari 2022 onderworpen is aan het in 2014 betekende inreisverbod, kan

het huidige beroep tegen het nieuwe inreisverbod verzoekster onmogelijk tot voordeel strekken. Het feit dat zij eveneens beroep instelde tegen het inreisverbod van 10 januari 2014 doet geen afbreuk aan het feit dat dit thans geldig is en dat zij niet aantoonbaar dat dit uit het rechtsverkeer zou zijn verdwenen middels een intrekking of een vernietiging of dat dit inreisverbod ondertussen zou zijn opgeheven of opgeschort. De vordering tot schorsing tegen deze beslissing werd trouwens door de Raad verworpen (RvV 20 april 2015, nr. 143 703).

3.12. De raadvrouw van verzoekster poneert ter terechtzitting dat de beslissing houdende inreisverbod van 5 december 2014 de impliciete opheffing zou inhouden van het eerdere inreisverbod van 10 januari 2014. Er is echter geen enkele reden om aan te nemen dat het eerdere inreisverbod van 10 januari 2014 zou zijn opgeheven omdat verzoekster inmiddels geen enkele verblijfsaanspraak heeft doen gelden noch enige verblijfstoelating of -machtiging heeft aangevraagd of verkregen.

Het beroep is evenmin ontvankelijk voor zover het gericht is tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN